

θεωρούμε περιτό, γιατί ίσα ίσα ό κ. 'Επιθεωρητής σ' αυτό τό ζήτημα έθριάμβευσε μέ τόν περίφημο ίραδέ που έβγαλε διατάξας τούς «τούς ύπ' αϋτών» δασκάλους είνα έντός 48 ώρων άπολογηθώσιν επί χάρτου ένσήμου διατί συνέταξαν, έτύπωσαν και έκυκλοφόρησαν φυλλάδιον, έν τώ όποίω άνευλαβώς μηνμονεύεται τό όνομα τής Α. Ε. (sic) του προϊσταμένου αϋτών 'Υπουργού».

Δέ γελάτε; Οί Κορφιάτες δάσκαλοι μ' όλη τή φόρα πούχουμε, δέν παύουν και να γελάνε μέ τόν περίφημο και τρομαχτικό αϋτόν ίραδέ.

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ

μέ μίαν βαθειαν προσοχήν, άπό τήν όποίαν δέν μ' άπέσπασε, μία δύναμις ύπερφυσική, ή όποία μ' έπαρουσίασεν έμπρός μας, μέ μίαν ώμην άντίστασιν τής ιδέας, όλους τούς κεινδρους τής σκέψεως, ή όποία έδωσεν είν τόν κ. 'Επισκοπόπουλον μίαν όνειρώδη διαύγειαν γραφίδος, ή όποία έστυχεν είν χειράς του, να γραφή είν μίαν «'Εστία», ή όποία του ήνοιξε τάς στήλας τής, μίαν ύπνηλην βιογραφίαν του κ. Δηλιγιάννη, ή όποίος θ' έπν διαβάση μέ μίαν βαθειαν νυσταλίαν.

ΤΟ ΠΕΙΡΑΙΩΤΙΚΟ

έργοτάσιο Σ. Α. Οικονομίδη και Σίας που φτιάνει και πουλάει χρώματα άνιλίνης, κατάλληλα για τούς μογιατζήδες, τύπωσε τις οδηγίες του σε γλώσσα ελληνική, κ' όχι Μιστριώτικη, και τις μοίρασε στην πελατεία του. «Διά να βάλουμε—λέει—μία όκ' μάλλινο λυώνουμε είν ένα γανωμένο άγγείο 4 δράμια χρώμα σε μία όκ' ζεστό νερό είν τό όποιον προσθέτουμε και 20 δράμια ξέιθι. 'Αφού λύωση τό χρώμα καλά τό σουρώνουμε μέ μία φανέλλα σ' ένα λεβέτι κτλ.»

Κ' έτσι κι' ό μογιατζής και ή νοικοκυρά που θέλει να βάλει ένα φόρεμα στο σπίτι της, χωρις να τό πάη στον μογιατζή, μαθαίνουν μ' αϋτές τις οδηγίες πως να φτιάνουν καλά τη δουλειά τους και να μη τη χαλούν.

Τό ίδιο καλό θα γίνει και μέ «Τό Κρασί» του κ. Στασινόπουλου' θα μάθουν οι ταβερνάρηδες κι' οι νοικοκυραίοι να φτιάνουν τό κρασιά τους, ενώ μέ τόν «Οίνον» που έβγαλε ό Σύλλογος του κ. Βικέλα τα χαλούν.

'Αν θέλετε να δοκιμάσετε και να πειστήτε, πάρτε ένα «Οίνον» του κ. Βικέλα, ρίχτε τον σ' ένα βαρέλι μ' έξοχο κρασί και θα όητε τό κρασί άμέσως θα ξειδάση. Γιατί και τό κρασί και κάθε πώμα πώχει δύναμη και ζωή, θυμώνει μέ την καθαρεύουσα.

Δ Ο Ξ Α

νάχη ό Θεός άποχτήσαμε και μετς, όπως κ' οι ένδο-

ξοι πρόγονοί μας, την Πυθία μας, μ' αϋτή μάκιστα τη διαφορά, που για να πάρουμε τό χρησμό που μ' έχρειάζεται δέν είναι ανάγκη να τρέξουμε στους Δελφούς ή στη Δωδώνη άφου την Πυθία την έχουμε μπρός στα μάτια μας.

'Η Πυθία, μέ τό συμπάθειο, είναι ό κ. Καζάζης, ό λογάς. «Ό,τι κι' αν πρόκειται να γίνει, σ' αϋτόν θα τρέξουν οι ρεπόρτερ των έφημεριδων και θα ζητήσουν την γνώμη του. Να π. χ. Πρόκειται να πάη ό θίασος του Βασ. Θεάτρου στην Αίγυπτο.

— Τη γνώμη σας, κ. Καζάζη!

— 'Η γνώμη μου είναι ότι τό ταξειίδι αϋτό θα ωφελήσει, διότι θ' αναζωπυρωθ' τό εθνικό φρόνημα.

Σιγά σιγά θα καταστήσουμε να ρωτάμε τόν κ. Καζάζη και τι καιρ' θα κινή αϋριο κι' αν θα μ' έρσομε να ταξειδέψουμε μ' αϋτό τόν καιρ'!

ΤΟ ΕΝΑΡΧΤΗΡΙΟ

μάθημα του κ. Ψυχάρη: «'Η σπουδή της νεοελληνικής στη Γαλλία κατά τόν Δέκατο έννατο αιώνα» δημοσιεύτηκε στο Γαλλικό περιοδικό «Revue internationale de l' Enseignement» και θάρχησ' είν και μετς να τό δημοσιεύουμε από τό άλλο φύλλο, μεταφρασμένο από τόν κ. Παλαμά, όχι μονάχα γιατί θάρρομε πως θα προσφέρουμε μ' αϋτό ένα πρώτης τάξεως άναγνώσμα στους άναγνώστες μας αλλά και για να πεισθούν μερικοί πατριώτες έδώ, πως ό κ. Ψυχάρης διορίστηκε καθηγητής στην έδρα του Λεγκραν, άφου μάλιστα έκανε και τό έναρχτήριο μάθημά του.

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

'Από τα τζάμια, ούτε μία άχτίνα ήλιου δέν μπαίνει στη κάμαρα του φθισικού. 'Ενας χρόνος τώρα που μέ άλλους φίλους είχαν άνεβ' στον Προφήτη 'Ηλία να προσκυνήσουν. 'Ιβρωμένοι χτυπήθηκε από τόν βορρ' και σαν γύρισε σπίτι τον είχε μέσα του θρονιασμένο τό σκουλήκι της φθερίης άρρώστιας. 'Η πίστι του άνταμείφτηκε μέ τό θάνατο.

'Ενα χρόνο κυλιέται στο στρώμα. Και τώρα περιμένει μέ άγωνία τό φοβερό τέλος. Τό μάτι του γιατρού, ή άπόγωση της μητέρας που παίρνει ψεύτικο κουράγιο σαν του προσφέρη τό γιατρικό, μιλούν εύλωττότερα από κάθε έξομολόγησι. Δέν θέλει παρηγορίες' πειράζεται μί-

έλιπια. Μολαταύτα έβρισκε καλό να τη ζητήσει για γυναίκα, και συμφωνούσε κ' ή Χλόη. Στο Λάμωνα δέν τόλμησε να πει τίποτις, παρ' στη Μυρτάλη θάρετα και τόν έρωτά του φανέρωσε και για τό γάμο της έκανε λόγο. Κι' αϋτή στο Λάμωνα τη νύχτα τα έιπε. Κ' επειδή εκείνος με κακό την όμιλία άκουσε και την έβριζε, πως κορίτσι βοσκών προξενεύει του παιδιού, που μεγάλη τύχη με τα σημάδια δείχνει πως θα χει και που, άμα βρει τούς δικούς του θα τούς κάμει κι' αϋτούς έλευτερος κι' αφέντηδες σε μεγαλύτερα χτήματα, ή Μυρτάλη φοβούμενη, μήπως, άμα άπελπιστεί όλότελα ό Δάφνης για τό γάμο, άποκοτήσει έξ αίτίας του έρωτά του τίποτις που να του φέρι τό θάνατον, άλλες άφορμές της άρνησης του έλεγε:

— Είμαστε, παιδί μου, φτωχοί κ' έχουμε ανάγκη από νύφη, που να φέρι κάτι περισσότερο, ενώ εκείνοι είναι πλούσιοι και πλούσιους γαμπρούς χρειάζονται. Μά πήγαινε, κατ'είπες τη Χλόη κ' εκείνη τόν πατέρα της να μη ζητούν μεγάλα πράματα παρ' να σου δώσουν γυναίκα. Κ' εκείνη δίχως άλλο σ' αγαπάει και προτιμάει να κοιμάται μαζί με φτωχόν όμορφο παρ' με πλούσιο, σ' άκαίμου άσκημο.

Ιθ'. 'Η Μυρτάλη επειδή δέν έλιπιζε ποτές ότι ό Δράντας θα τα παραδεχτεί αϋτά, άφου είχε για γαμπρούς πλουσιώτερος, πίστευε πως μέ τρόπο θ' άρνη-

λιστα σαν βλέπη την μάνα του να άποκρίνεται την άδιάφορη, την γελαστή. Σ' όλη τη ζωή του έμίσησε την ψευτιά. Και τώρα περιμένει τό θάνατο. Συνήθισε μήνες τώρα με την ιδέα του θανιτου, από την ήμέρα που έννοιωσε πως δέν έχει τίποτε να έλπίζη. Και θέλει να πεθάνη, και περιμένει τόν θάνατο άνυπόμονα στρέφοντας πάντα τα μάτια του στα τζάμια που αφίνουν να φαίνεται ένας ούρανος θολός, μολυβένιος, που κρατεί φυλακισμένο τόν ήλιο, τόν μόνο φίλο του στις ύστερες στιγμές της ζωής του. Τα μάτια του μένου κολημένα στα τζάμια όλην την ήμέρα. Διψάει για φως, για ήλιο. Να πεθάνη μία ήμέρα ήλιόλουστη, αϋτό είναι τό όνειρό του. 'Ο! τι φριχτό να κλείτη τα μάτια κάτω από τα βαρεία αϋτά σύννεφα που κρατούν φυλακισμένο τόν καλό ήλιο, και κάνουν τις τελευταίες ήμέρες του τότο μελαγχολικές. που δίνουν σ' όλα ένα τόνο πένθιμο, που μέγισον τη χαρά της ζωής σ' ένα πλαίσι μολυβένιο. Σε μία πλήμμυρα ήλιου, τι ώραίος θάνατος.

Κοιμάται με την έλπιδα πως αϋριο ξυπώντας θα χαιρητήση μία μεγαλόπρεπη άνατολή. Και ή πρώτη σκέψη του είναι για τόν ήλιο' τα τζάμια όμως δείχνουν πάντοτε τόν ίδιο μολυβένιο ούρανο.

'Η μάνα του στο προσέφαλο του χαρίζει έλπίδες. Αϋριο χωρις άλλο. 'Αλλά περνούν οι ήμέρες, τα παράθυρα άνοίγουν και κλείνουνται χωρις να παρουσιάσουν καμιά παραλλαγή στην αιώνια εικόνα που εκτυλίσσεται στα λαίμαργα βλέματα του έτοιμοθάνατου. 'Ανοίγει τα μάτια του, σηκώνει τό κεφάλι του και μ' ένα στεναγμό άπελπισιάς κυλιέται πάλι στο στρώμα. 'Οστε σήμερα. Σύννεφα μολυβένια. Πουθενά ήλιος, ήλιος ζεστός, ήλιος φωτεινός, ζωογόνος, παρήγορος. Πώς να άποχαιρητήση κανείς τη ζωή τέτοια ήμέρα. Τι άνοστη, τι άχάριστη ή ζωή χωρις φως, χωρις ήλιο.

'Αγκαλιάζει τη μάνα του, την σφίγγει στο κόψιο στήθους του που φωλιάζει ό θάνατος, και με φωνή άδύνατη, με μάτια βουρκωμένα της λέει:

— Λίγο ήλιο, μητερούλα μου, λίγο ήλιο. Παρακάλεσε τό Θεό, να ιδω μια άχτίνα, μια μόνη, να ιδω να ιδω να σωτισθ' μία λουρίδα της κάμαράς μου, με λίγο ήλιο' δέν βατώ πιά' ως ποτέ τα σύννεφα αϋτά θα μου βραίνουν την ψυχή, με τί δικαίωμα αϋτά μου κρύβουν τόν ήλιο; τόση άσπλαχνία, τόση μαυρίλα' λίγο ήλιο, μητερούλα μου, λίγο ήλιο.

Και τη φιλάει και τα κέρνα δάχτυλά της σφίγγουν τό κεφάλι και τα δάκρυά του φωτιά βρέχουν την άσπρη κόμη σαν σταγόνες δροσιάς άπάνω σε φύλλο.

Και ό ούρανος βουρκώνει περισσότερο, και τα σύννεφα ξέννοιαστα κυλιούνται νωθρά. Και μέσα στη κάμαρα ίκαύονται οι λυγμοί του έτοιμοθάνατου, τό πικρό τραγοϋδι της ζωής που σβύνει σιγαλά, άνεπαίσθητα σβύνει και ξεφεύγει από όλους τούς πόρους του σώματος που τό ύπονόμισεν ή άρρώστεια.

Και με τα δάκρυα στα μάτια άποκοιμήθηκεν ένα ύπνο γεμάτο όνειρα.

Τα μεσάνυχτα τόν ξυπνάει ή φωνή της μητέρας, που θέλει να του δώση τό γιατρικό.

άπό όσα αξίζε μια βοσκοπούλα, και ποτέ, κόνοντας τη σκέψη ότι ή κορασιά είναι καλύτερη από τούς χωριάτες γαμπρούς, κι' αν καμιά φορά τούς άληθινούς γονιούς της βρει, θα τούς κάμει τρισευχασιμένους, άφηνε για άλλο καιρ' την άπάντηση και την τραβούσε σε μάσρας, και στο άναμεταξύ κέρδιζε όχι λίγα χαρίσματα.

Ιη'. Κ' ή Χλόη άμα τάμαθε, σε μεγάλη λύπη βρίσκονταν κι' από τό Δάφνη τόκρυβε για πολύ καιρ', γιατί δέν ήθελε να τόνε λυπήσει. Μά όταν πιά εκείνος την παρακαλούσε κ' έπιμένε να μάθει και λυπόταν περισσότερο που δε μάθαινε παρ' αν έμελλε να τα μάθει, όλα του τα διγιέται' τούς γαμπρούς, που ήταν πολλοί και πλούσιοι' τούς λόγους, που ή Νάπη σπουδάζοντας για τό γάμο έλεγε πως δέν άρνήστηκε ό Δράντας, παρ' ίσα με τόν τρύγο τό είχε αφήσει. 'Εξωφρενώ άμα τάρκουσεν ό Δάφνης γίνεται κ' έκλαιγε, άφου κάθησε χαίμον, λέγοντας ότι θα πεθάνει αν δε μένει πια μαζί της ή Χλόη' κι' όχι μονάχα αϋτός μόνε και τα πρόβατα ύστερις από τέτοιο βοσκό. Κατόπι, άφου συνήρθε, πήρε θάρος και στοχάζονταν ότι θα καταπείσει τόν πατέρα της, και έναν από τούς γαμπρούς και τόν από του λογαριαζε και παραλίτζε πως θα φανει καλύτερος από τούς άλλους. 'Ενα μονάχα τόν τρμάζεν ότι δέν ήταν ό Λάμωνα πλούσιος. Αϋτό μόνο του ξαδυνατίζε την

θεί τό γάμο. Κι' ό Δάφνης δε μπορούσε να χει παρόπονο για τα λεγόμενα κ' επειδή έμενε πολύ πίσω από όσους ζητούσαν τη Χλόη, τό συνηθισμένο στους φτωχούς άγαπητικούς έκανε. 'Εκλαιγε και τις Νύφες πάλε παρακαλούσε να τόνε βοηθήσουν. Κι' αϋτές, έκει που ό Δάφνης κοιμόνταν τη νύχτα του περυσιαζονταν με τα ίδια σκήματα καθώς και προτήτερα' κ' ή πιό μεγάλη έλεγε πάλε:

— Για τό γάμο της Χλόης θα νοικαστεί άλλος θεός, μά έμετς θα σου δώσουμε δώρα, που θα γητέψουν τό Δράντα. Τό πλοίο τ'ω Μεθυμνιωτώνων νέων, που τη λυγαριά του κάποτες τα γέρια σου την έφαγαν, εκείνη τη μέρα μακρ' από τη στεριά τό τραβήξεν ό άνεμος' μά τη νύχτα, άμα πελαγήςιος άνεμος σηκώθηκε στη θάλασσα, έπεσ' έξω στη στεριά άπάνου στους άκριανούς βράχους' κι' αϋτό χάθηκε και πολλά πράματα που ήταν μέσα σ' αϋτό' ένα πουγγι όμως με τρεις χιλιάδες δραχμές τό κύμα έβγαλε στην άμμουδιά και κείται με φύκια σκεπασμένο κοντά σ' ένα ψόφιο δελφίνο, που εξαιτίας του ποτέ δέν πήγε κοντά κανέναν διαβάτη, φεύγοντας τη βρώμα της σαπίλας. Μά έσου πήγαινε κοντά κι' όταν σιωμώσεις σήκωσε το και παίρνοντας το δόσε το. Θα σου είναι άρεκετό να μη φανεις τώρα φτωχός' κι' άργότερα θα γίνεις και πλούσιος.

(άκολουθεί)

— 'Ο οὐρανός είναι καντήλι, του λείει, ξεστεριά,
χαρά Θεού· αὐριο θάχουμε ήλιο.

— 'Αλήθεια; ρωτάει.

Και τὰ στηλώνει τὰ μάτια στὰ τζάμια. 'Ο οὐρανός λαμποκοπάει. Τι χαρά! Ήμερώνει. 'Ο οὐρανός δὲν ἔχει πιά τὴ βραδινὴ λαμπράδα· δὲν τὸν βραίνουσι σύννεφα, ἀλλὰ ήλιος δὲν φαίνεται. "Ενας σκοτεινός ἀραιός πέπλος κρύβει τὸ πρόσωπό του. Καί πίσω ὁ μέγας ζωοδότης ἀγωνίζεται νὰ σχίσει τὸ μέγα παραπέτασμα ποὺ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὴν μεγάλη ἔρωμένη του, τὴν γῆ. "Ενας μυστικός ἀγωνίας τελείται ἐκεῖ πάνω καὶ μέσα στὴν κάμαρα, ὅπου ἀπογοητευμένος ὁ ἄρρωστος ἀπὸ τὴν οἰκτρὴ διάψευσι τῶν ἐλπίδων του χροοκλεύει· μὲ μιὰ ἀπελπιστικὴ προσπάθεια νὰ συγκρατήσει τὴν ζωὴ ποὺ ζητεῖ νὰ ξεφύγει μέσα ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς σὰν ἄλλος ήλιος μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα.

Οἱ ὄρες κυλοῦν καὶ ἡ κρυὰδα τοῦ θανάτου ἀπλώνεται λίγο λίγο στὴ κάμαρα ἐνῶ τὰ μάτια τοῦ νέου ποὺ παραδέρνει δὲν ξεκολλοῦν ἀπὸ τὰ τζάμια. 'Ανασαίνει βαθεῖα. Τελείωσε. Θὶ πεθῆνη χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ τὸν ήλιο.

Βασιλέματα.

'Ο νέος ψυχομαχάει· καὶ ὁ μέγας αἰχμάλωτος τοῦ οὐρανοῦ μαζεύει τίς δυνάμεις του γιὰ τὴν τελευταία ἔφοδο. Καὶ νικητὴς σχίζει γιὰ μιὰ στιγμή τὸ παραπέτασμα, καὶ στὰ βᾶθη τοῦ ὀρίζοντα ἀνάβει τρομερὴ πυρκαϊά, ἄγριος καταχτητὴς.

'Η κάμαρα πλημμυρεῖ ἀπὸ φῶς. Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἀχτινοβολεῖ, τὸ γέλιο ἀνθῆι στὰ χεῖλη του, ἐνῶ τὰ μάτια του κλείνουσι αἰώνια.

Σπάρτη

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΟΥ ΣΑΛΑΔΙΝΟΥ

('Απὸ τὸ «Συναξάρι τοῦ χριστιανοῦ ὀδοιπόρου»)

Πυκνὲς φιλύρες πύργο κρύβουσι
ψηλά 'εὖ χώρα μακρομένη,
καὶ μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά των μόλις
τὰ μάτια σου βαθιὰ ξανοίγουν
τὴν μαύρη πόρτα του κλεισμένη

'Η δέσποινά του γυνὴ ἱππότη
σὰν τὸν ψηλόλευκο τὸν κρῖνο
'εὖ τοὺς ἄγιους τόπους εἶχε χάσει,
ποὺ 'εὖ τὴν σειρά τὴν πρώτη πρώτη
πολέμαγε τὸν Σαλαδῖνο.

— Σὺ τί ζητᾷς 'εὖ τὸν πύργο τοῦτο
τοῦ στεναγμοῦ, τοῦ μαύρου θρήνου;
«'Ανοίξε! 'εὖ τὸν Χριστὸ σ' ὀρμίζω!
δός μου καὶ πάλι κάθε πλοῦτο,
τὸ δέκατο τοῦ Σαλαδῖνου!

Δός μου καὶ μὴ ὀργῆς ἀκόμα...
ἐκεῖ ποὺ πέθανε 'Εκείνος,
τώρα νικᾷ καὶ βασιλεύει
καὶ μᾶς πατεῖ τὸ ἅγιο χῶμα
ὁ ἄπιστος ὁ Σαλαδῖνος!

Τότε κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι
ἓνα παιδί, 'εὖ τοῦ μαύρου θρήνου
τὸν πύργο ἔμπρός, γιὰ μὴτέρα
ἐπρόβαλε... τοῦ τὸ προσφέρει...
τὸ δέκατο τοῦ Σαλαδῖνου!

Φεύγει ὁ γυιὸς ὁ σταυροφόρος
μὲ κράνος, λόγχη ἀκονισμένη
καὶ κλείνει πίσω του ἡ πόρτα...
ἦταν βαρὺς πολὺ ὁ φόρος...
θὰ μείνη αἰώνια κλεισμένη!

ΚΩΣΤΑΣ Σ. Γ. *

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

'Ο κ. Krumbacher ἐδημοσίευσε ἄρθρον στὴν ἐφημερίδα τοῦ Μονάχου «Beilage zur Allgemeinen Zeitung» μὲ τὴν ἐπιγραφή «Τὰ Ἑλληνικὰ χειρόγραφα τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Τουρίνου».

Σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο του κάνει λόγο γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ χειρόγραφα τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Τουρίνου ποὺ καταστράφηκαν ἀπὸ τὴ φωτιά, ποὺ πῦρασε ἡ βιβλιοθήκη· λέγει πῶς μὲ ἀπρηγορήτῃ γιὰ τὴ ζημία μᾶς δίνουν οἱ διάφοροι κατάλογοι ποὺ ὑπάρχουν, ὅμως δὲ μπορούμε νὰ μὴ κλάψωμε καὶ τὸ χάσιμο τριῶν κωδικῶν, τοῦ κώδικα τοῦ Θεοδορήτου ποὺχε σημειώσεις καὶ σχόλια στοὺς δώδεκα μικροὺς προφήτες, ἐνὸς ἄλλου κώδικα ποὺχε ἀπότυπα 42 χρυσοβούλων καὶ ἄλλα ἔγγραφα, καὶ τελευταία ἐνὸς κώδικα ποὺ περιεχε ἕμνονος.

Τελειώνοντας τὸ ἄρθρο του ὁ κ. Krumbacher λέγει πῶς ἄμποτες αὐτὸ τὸ χάσιμο νὰ κάμῃ τοὺς διευθυντὰς τῶν βιβλιοθηκῶν τῆς Ἰταλίας νὰ δίνουν πλεὺ ἐλεύθερα τὰ χειρόγραφα γι' ἀντιγραφή καὶ γιὰ φωτογραφία στοὺς διάφορους ἐπιστήμονες ποὺ ἀσχολοῦνται μ' αὐτά, γιὰτὶ ἔτσι ἡ καταστροφὴ ποὺ ὁ χρόνος κί ἡ φωτιὰ κάνουνε δὲ θὰ εἶναι τόσο σπουδαία, γιὰτὶ θὲ νὰ ὑπάρχουν ἀντίγραφα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Κλέφτης "Ελα, δῶσ' μου το ἐκεῖνο τὸ καπέλλο.
Δέφτερος. Γιατὶ νὰ σ' τὸ δώσω. Δικό μου εἶναι.
Πρώτος. "Οχι, δικό μου, ἐγὼ τὸ κλεψα.

"Εμπορος Γιατρικό! καλὸ γιατρικό γιὰ φύλλους!
Νοικοκυρά. Αἱ ἐσὺ μὲ τὸ γιατρικό, ἔλα δῶ.
"Εμπορος. 'Αμέσως.
Νοικοκυρά. Πόσο τὸ δίνεις τὸ γιατρικό;
"Εμπορος. Μισὴ δραχμὴ τὸ μποτιλάκι.
Νοικοκυρά. Καὶ πῶς τὸ βάζεις;
"Εμπορος. "Εφκολο. Πιάνεις τὸν φύλλο, τοῦ ἀνοίγεις τὸ στόμα, καὶ χύνεις μέσα μιὰ σταλαγματιά.
Νοικοκυρά. Μὰ, χριστιανὲ μου, ὡς ποὺ νὰν τὸ κάνεις ἀφτό, ἐγὼ σκοτώνω τὸν φύλλο μὲ τὸ νύχι μου.
"Εμπορος (ἀφοῦ τὸ συλλογίστηκε). Ναι... κί' ἀφτό δὲν εἶναι ἄσκημος τρόπος.

'Ο Μανώλης πῆγε νὰ ξομολογηθεῖ κί' ὀμολόγησε πῶς ἐκλεψε τὴ γίδα τῆς γειτόνισσάς του, τῆς κυρᾶ Γιάναινας τῆς χήρας.
— Ἦνᾶν τὴ δώσεις πίσω, παιδί μου, εἶναι μεγάλη ἄμαρτία, τοῦ εἶπε ὁ πνευματικός.
— Γιατὶ νὰν τὴ δώσω; 'λέει ὁ Μανώλης. Δὲ φοβάμαι νὰ μὲ πιάσουν.
— Ναι, τοῦ λέει ὁ γέροντας, μὰ στὴ δεύτερη παρουσία θὰ παρουσιαστῆ κί' ἡ κυρᾶ Γιάναινα κί' ἡ γίδα καὶ θὰ σὲ κατηγορήσουνε μπροστὰ στὴ Θεῖα Δικαιοσύνη.
— Τότες δὲν ἔχει βία, γέροντα, εἶπε ἀποφασιστικά ὁ Μανώλης. 'Εγὼ τότες θὰ πῶ: κυρᾶ Γιάναινα, νὰ ἡ γίδα σου πάρ την, κί' ἔλα νὰ φιλιώσουμα.

'Ο ἴδιος ὁ Μανώλης μιὰ φορὰ εἶχε μιὰ δίκη μὲ τὸν Κώστα, κί' εἶπε τοῦ δικηγόρου του πῶς θὰ στελεῖαι τοῦ δικαστῆ μιὰ γάλλισσα.
— Μὴν τὸ κάνεις, τοῦ εἶπε ὁ δικηγόρος, ὁ δικαστὴς δὲ σηκώνει τέττια, καὶ θὰ χάτῃς τὴ δίκη σου!
Μὰ σὰν ἔγινε ἡ δίκη τὴν κέρδισε ὁ Μανώλης. Καὶ σὰν ἄκουσε τὴν ἀπόφαση, γύρισε κί' εἶπε τοῦ δικηγόρου: — Εἰρέεις; 'Εγὼ τοῦ τὴν ἔστειλα τὴ γάλλισσα.
Καὶ βλέποντας τὸ δικηγόρο ποὺ ἀπορούσε, τοῦ κάνει: — Μὰ δὲ θὰ πῆ πῶς εἶτανε στραβός κί' ὁ λόγος σου... 'Εγὼ τὴν ἔστειλα πεσκέσι ἀπὸ τὸν Κώστα. ('Αφτό φυσικά δὲν ἔγινε στὸν τόπο μας).

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Σ Α Δ Ι Ω

Σὰ διῶ,
Τὰ μάτια σου τὰ δυὸ
Χρυσὴ Λημνιά μου,
Θαρθῶ
Πῶς ἄγγελο θωρῶ
Στὴν ἔρημιά μου.

Σὰ βγῆς
Μὲ ρόδα τῆς αὐγῆς
Στὰ χεῖλη ἀπάνω,
Ποθῶ
Στὸ πλάγι σου νάρθῶ
Καὶ νάποθᾶνω.

Σὺ θες
Νὺ σοῦ τὸ πῶ μαθῆς
Πῶς σ' ἀγαπᾶω,
Σωπῶ,
Γιατὶ καρδιοχτυπῶ
Καὶ σπαρταρᾶω.

Σὰ ῥθῶ
Κι-ντὰ σου καὶ βρεθῶ
Πουλὶ πιασμένο,
Καὶ λὲς
Πῶς δῶρχετε, νὰ κλαῖς,
Γιατὶ σωπαῖνω,

Σταῦτί,
Σοῦ λέω κατιτὶ
'Απ' τὴν καρδιά μου,
Καμιά
Πῶς δὲν εἶδα Λημνιά
Σὰν τὴ Λημνιά μου.

A. E.

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Κακοηθέστατο αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἡ Διεύθυνση τοῦ Β. Θεάτρου σὲ κάποιο θεατρικό («'Αποπαίδι»), νὰ εἰρῆ τὴν αὐλαία πρὶν τελειώσει καλὰ καλὰ τὸ δρᾶμα.

— 'Ο ποιητὴς, λένε, θύμωσε κί' εἶχε μεγάλο δικίον νὰ θυμώσει, ἀφοῦ καὶ μεῖς ποὺ δὲ δουλέψαμε καθόλου γιὰ τὸ ἔργο του, τὴν ἴδια ὀργὴ δοκιμάσαμε.

— 'Η Διεύθυνση κτλ, ἔπρεπε, ἂν ἤθελε νὰ κἀνὴ τὸ καθήκον τῆς, νὰ εἰρῆ τὴν αὐλαία μόλις ἀρχίνησε τὸ δρᾶμα.

— Τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» κ. Μουχλῖδη οἱ διαλέξεις ἀρχίνησαν νὰ γίνονται μιὰ ἀπὸ τίς σοβαρότερες φιλολογικοκοινωνικὲς πληγῆς.

— Οἱ «Καιροί» μάλιστα τὸν συχαίρουνται σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταία φύλλα τους (διὰ τὴν ἑνὴν προσφέρει εἰς τὰ γράμματα ἐκδόσεως).

— Γιὰ τὸ ὃ προσφέρει ὅμως, στοὺς καλεσμένους του τσάι δὲν γίνεταί λόγος ἀκόμα.

— Ἴσως ρεκλαμαριστῆ κί' αὐτὸ ἀργότερα.

— 'Ο φίλιτατος κ. Α. Κ. τῆς «Ἐστίας» σ' ἓνα ἄμορφο χρονογράφημά του ποὺ δημοσίεψε τὴν Πέμπτη ἀνακήρυξε μονομιᾶς μισὴ ντουζίνα μεγάλους ἄντρας κί' ἓναν ἀληθινὸ Πρώτανη, τὸν κ. Βλάχον.

— Κί' ὅμως ἡ ἴδια ἡ «Ἐστία» εἶχε κηρυχτῆ ἄλλοτε κατὰ τῆς φάμπρηκας τῶν μεγάλων ἄντρων!

— Ἐξᾶκολουθοῦν νὰ δημοσιεύονται στὶς «Ἀθῆνες» οἱ «Φόνισσες» τοῦ κ. Βουτυρᾶ.

— Πιθανὸ νὰ τίς μεταφράσῃ κί' αὐτὲς στὴ Ρωμέικη γλῶσσα καμμιά μέρα ὁ Βουτυριδῆς, ἔτσι γιὰ νὰ ταιριάξουν συγγραφῆς καὶ μεταφραστῆς.—Βουτυρᾶς, Βουτυριδῆς

— 'Ο καυγᾶς ποὺ ἀρχίνησε γιὰ τὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο μᾶς φαίνεται λίγο παράξενος.

— Κατηγοροῦν τὸν κ. Μερκούρη γιὰτὶ ἔδωσε τὴ δουλειὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ ἐζήτησε τὴν μικρότερη πληρωμὴ.

— 'Αν τὴν ἔδινε σ' ἐκεῖνον ποὺ ἐζητοῦσε τὴν μεγαλύτερη, θὰ τὸν κατηγοροῦσαν πάλι πῶς «δὲν φείδεταί τῶν χρημάτων τοῦ Δήμου».

— Κί' ἔτσι ὁ κ. Δήμαρχος πάντα τὸν μετᾶ του θὰ βρίσκῃ... μὲ τοὺς ἀδικημένους.

— 'Ο βδομαδιατικός φιλολογικός διάλογος:

— «Ἐμαθα πῶς θὰ κἀνης καὶ λόγου σου διᾶλεξη στὴ σάλα τοῦ κ. Μουχλῖδη».

— Τί λές, βρε ἀδερφέ; 'Εγὼ δὲν ἔκανα κανένα κακούργημα γιὰ νὰ καταδικαστῶ σ' αὐτὴ τὴν ποινὴ!

Ο ΙΔΙΟΣ